

PROLOOG

Aioin, de heer van het eiland Chipka in de Tener, had al leukere dagen in zijn leven beleefd. Hij kon zich die nu niet zo direct voor de geest halen, maar dat moest toch wel. Het wat pafferige heerschap met de lange, vettige haren stond in een kamer op één van de hoogste verdiepingen van zijn gammele toren. Hij verbaasde zich over het deprimerende schouwspel dat zich voor zijn ogen afspeelde.

Hij zag hoe Alosta, de machtige Nachtraaf die zichzelf zijn Moeder noemde, als in trance bij het roerloze lichaam van Ganelon de Verrader stond. De paladijn, ooit de meest roemruchte der twaalf lijfwachten van de grote koning Karel, lag schijnbaar zielloos op een tafel waarop de Nachtraaf op elke hoek een brandende kaars had gezet.

'Wat doen we met hem?', vroeg Aioin dan toch. De stilte in de kamer begon hem immers op de zenuwen te werken. Hij stond naar zijn zin al lang genoeg in het halfduister te gapen naar dat lijk van die verdomde Ganelon. Een man die hij toch maar een arrogante klootzak had gevonden.

'Zullen we hem begraven?'

De Nachtraaf keerde haar gezicht met een ruk naar hem toe.

'Ganelon begraven? Waarom zouden we dat doen?'

Aioin begreep niet goed wat ze bedoelde.

'Niet begraven, dan? Wat wil je dan wel doen? Hem in de fik steken?'

De heer van Chipka schrok van de woeste blik die Alosta hem met donkerbruine, haast zwarte ogen toewierp.

'Mijn Zoon, wat kan je soms dom zijn!', beet ze hem toe. 'Waarom zouden we dat met Ganelon doen? Hij is toch niet dood?'

Aioin wist niet wat hij hoorde! Was de Nachtraaf gek geworden? Want zij zag Ganelon daar toch ook liggen? Koud, bleek en bewegingloos? Voor de zelfverklaarde heer van de Tener was het duidelijk: die hele Ganelon was zo dood als een pier.

'Maar...!', probeerde hij, waarbij hij echter meteen onderbroken werd door Alosta.

'Er zit nog leven in Ganelon. Niet veel. Net genoeg om van hem nog een nuttig wapen te maken. Het zal even duren, maar hij zal onze vijanden nog voor veel problemen stellen. Dat kan ik je verzekeren.'

Aioin kon het moeilijk geloven. Hij begon te vermoeden dat de Nachtraaf zichzelf moed aan het inpraten was. Want dit moest wel een enorme tegenvaller voor haar zijn. De man die ze had uitgekozen om haar duistere legerscharen aan te voeren was al gesneuveld bij het eerste treffen met de vijand.

'Hoe kon hij vallen onder die pijl?', vroeg hij dan toch. 'Je had hem toch onkwetsbaar gemaakt? Ik zag in Aquis hoe hij in een tweegevecht een paar keer dodelijk geraakt werd met een zwaard. Dat deerde hem toen niet. En nu, door zo'n stomme pijl, ligt hij hier weg te kwijnen.'

'Abhacferru', antwoordde de Nachtraaf bars. 'Die ellendelingen hebben abhacferru gebruikt.'

'Abhacwatte?'

'Abhacferru, het magische metaal van het Oud Volk. Het is het belangrijkste wapen dat onze vijanden kunnen inzetten. Het enige dat ons kan raken.'

Aioin schrok! Was er een wapen dat onkwetsbaren kon doden? Dat de afschrikwekkende wezens van de Nachtraaf kon vellen? Dan zouden ze die Tweede Oorlog toch niet zo snel winnen als Alostha hem altijd voor ogen had gehouden.

'Ban de angst uit je hart, Aioin', sprak de Nachtraaf, die blijkbaar zijn gedachten kon raden. 'Er is niet veel van dat metaal meer. En dat is ook het geluk van Ganelon geweest. Die pijl bevatte niet voldoende van die rottigheid om hem echt te vellen. Hij is voorlopig uitgeschakeld. Maar ik haal hem wel terug. Hij zal niet meer dezelfde zijn. Maar misschien wordt hij zelfs nog nuttiger dan voorheen.'

Aioin knikte, al was het met weinig overtuiging. Er zat voor hem niets anders op dan de Nachtraaf te geloven. Bovendien had hij haar al zoveel fantastische dingen zien doen dat hij wel moest aannemen dat er niets onmogelijk voor haar was. Zoals een Ganelon op apegapen weer bij de levenden brengen.

'Wat doen we nu?', vroeg hij.

'Wat we nu doen?', herhaalde de Nachtraaf zijn vraag, terwijl ze haar hoofd in de nek wierp en hij tot zijn ontzetting zag hoe haar ogen veranderden. De donkere, bijna zwarte pupillen leken nu wel opflakkerende vlammen zoals hij die in zijn haard zag.

'Ten eerste gaan we mijn Kind zoeken. Het is belangrijk dat we de demon vinden voor onze vijanden dat doen. Hij is nog zwak nu. Ze zouden hem kunnen uitschakelen. Al is die kans kleiner geworden nu die dwazen van het Kruis Maugis hebben gedood. Daar hebben ze ons wel een enorme dienst mee bewezen.'

Aioin knikte. De boogschutter die Maugis in de rug had geschoten aan die waterplas was net op tijd gekomen. Want naar zijn gevoel was de Nachtraaf op dat moment de strijd tegen die vervloekte tovenaar aan het verliezen.

Maar moesten ze nu echt op zoek naar dat griezelige figuur dat Alostia ook al haar Kind noemde? Aioin had het wezen slechts in een flits gezien. Het was een bleek en schriel gedrocht geweest. Eentje dat bovendien om onduidelijke redenen als een haas op de vlucht was geslagen. Zou dat wezen echt de wereld omver kunnen werpen? Hij had er zo zijn twijfels over.

'En ten tweede?', vroeg hij dan maar.

'Ten tweede gaan we ervoor zorgen dat die profetie niet uitkomt. De voorspelling dat één van de zonen van Aymon onze plannen kan dwarsbomen.'

'Maar de zonen van Aymon zijn toch al zo goed als uitgeschakeld?', wierp Aioin tegen. 'Die twee in Aquis worden achternagezeten door de paladijnen. Die gaan het niet lang meer uitzingen. Als ze al niet om het hoekje geholpen zijn.'

De Nachtraaf schudde het hoofd.

'Ik voel dat ze er nog zijn. Ze blijven een bedreiging. Van die ene dachten we toch ook dat hij door de zendgraaf was gedood aan het kruis? Maar plots dook hij op aan die waterplas! En de vierde loopt hier ook nog ergens rond.'

'Writsar?', haalde Aioin de schouders op. 'Daar zou ik me geen zorgen over maken. Van de vier zonen is hij de minst gevaarlijkste. Een echt watje...'

'Onzin!', beet de Nachtraaf. 'Ik raad je aan om de vijand nooit te onderschatten, Aioin. Die fout maakte je in het verleden al zo vaak. Met als resultaat dat Chipka keer op keer onder de voet werd gelopen door Tenermunda.'

Het gezicht van Aioin betrok. Daar werd hij niet graag aan herinnerd. 'Dus we schakelen die vier zonen uit', bracht hij het gesprek weer op Reyno, Ritsar, Writsar en Adelar. 'Mij goed, hoor. Ik zit er niets mee

in om die verdomde Aymon en zijn addergebroed naar de andere wereld te helpen.'

De Nachtraaf keek hem even aan met haar vurige ogen. De vlammen leken weer even op te flakkeren.

'Goed', zei ze uiteindelijk. 'Dan is het tijd voor actie.'

'Wat gaan we doen?'

'We gaan stoppen met in de schaduw te bewegen, beste Aioìn. Het wordt tijd dat we ons ware gelaat tonen. De vijand staat zwak nu en daar gaan we van profiteren.'

'Profiteren?'

'We gaan aanvallen.'

'Aanvallen? Met wie of wat? Ganelon is uitgeschakeld. Zijn mannen zitten in Frisia waar ze de opdracht uitvoeren die hij van koning Karel kreeg. En met wat hier op het eiland nog overblijft van mijn volk...'

We hebben geen leger, vrouwe.'

De Nachtraaf toverde een demonische grijns om haar lippen.

'Hebben we geen leger, Aioìn? Wel, dan heb ik daar een oplossing voor.'

'Welke?'

'Als we geen leger hebben, dan bouwen we er één.'

1.

Zwetend als een rund, kampend met barstende hoofdpijn en worstelend met een humeur dat in groot contrast stond met de zonnige omgeving waarin hij zich bevond, leunde Reyno van Tenermunda zuchtend tegen de boom waaronder hij zat. Die wilg was de enige begroeiing op een immens golvend veld dat deel uitmaakte van het land dat beheerd werd door de rijksabdij van Fulda.

Sinds hij in die krakkemikkige gevangeniskar gearriveerd was op het uitgestrekte domein, had hij vrijwel al zijn dagen onder de laatste loden zon van de zomer op dit veld doorgebracht. Samen met enkele andere novices moest hij stenen en keien rapen. Lotgenoten moesten bramen en even hardnekkige struiken met doornen weghakken of onkruid weg schoffelen. Iets wat ook al geen pretje was. Maar de monniken wilden het land het volgende voorjaar gebruiken om graan aan te planten. Omdat het nu nog een wildernis was, moesten die jongelingen dat veld plantklaar maken.

Het was een ellendige taak, waarbij hun handen tot bloedens toe geschramd werden. Maar ze was volgens de oudere kerel die de boel hier leidde, prior Baugulf, nodig om de jonge monniken nederigheid en respect bij te brengen. Ze zouden tijdens de arbeid ook kunnen mediteren en nadenken over welke plaats de Nieuwe God in hun leven zou innemen.

Reyno moest lachen om die uitleg. Hij had die kerels van Fulda wel door. Hijzelf en die andere jongelingen werden gewoon als goedkope werkkrachten gebruikt om de velden van Fulda rijker te maken. Om de abdij welvarender te maken.

Reyno had er zo stilaan genoeg van. Hij had de pest aan die zware dagen op het veld. Hij haatte de momenten waarop hij met de andere novices in een tempeltje werd geduwd om er naar allerlei verhalen van een profeet uit een ver land in het oosten te luisteren. Een man die blijkbaar de zoon van de Nieuwe God was. En hij werd opstandig van de constante lofzang die de monniken over de paus afstaken. De illustere man in Rome, die de vervanger van de Nieuwe God op aarde was. Volgens hen de machtigste man ter wereld. Maar daar was Reyno het niet mee eens. Hij had de machtigste man ter wereld in Aquis leren kennen. En dat was koning Karel, hij die hem naar deze verdomde rotplek had gestuurd.

Reyno vervloekte de koning nu wel. En met hem ook die klootzak van een Sturmis van Fulda. De abt van de abdij die hem en zijn familie zoveel kwaad had aangedaan. De man die hem hier gevangen hield en in de gaten liet houden door die sadist van een Gerwar.

De jongste zoon van Aymon had het de voorbije dagen al een paar keer aan de stok gehad met de krijger van de Broederschap van Sint-Joris. Gerwar maakte van elke gelegenheid gebruik om Reyno het leven zuur te maken. Die kikkersmoel met de weinige, lange en krullende blonde haren gaf hem de meest uitputtende taken. En hij probeerde Reyno ook keer op keer te vernederen.

Reyno wreef ook voorzichtig over zijn linkerschouder. Daar zat een pijnlijke striem. Het opgedroogde bloed getuigde van de impact die de zweep van Gerwar had toegebracht. Reyno had niet verwacht dat Gerwar zijn geliefde roede tegen hem zou gebruiken. De machtige paladijn Brynjar, met wie Reyno in Aquis bevriend was geraakt, had de bewaker immers bedreigd. Wanneer die zijn zweep onterecht tegen